

Aan het woord

De vakantie is achter de rug. Wat me bijzonder opviel, is dat we plots met z'n allen (of toch bijna allemaal) maskers dragen. Op het strand, in de steden, in de musea, in de winkels ... Wanneer we een jaar geleden een verloren Japanner met een masker in ons straatbeeld zagen, dan dachten we bij onszelf: wat een gek gedoe. Ondertussen lopen we er allemaal bij als gemaskerde 'gekken'. Bij het begin van de coronacrisis vonden sommige politici en professoren-virologen het dragen van een masker complete onzin.

Ondertussen - onder het mom van voortschrijdend inzicht - is het dragen van een masker de 'heilige graal'. Heb je al eens bekeken welke maskers men draagt en hoe men deze draagt? Geen enkele kwaliteitscontrole, de fetisj van er eentje te hebben is voldoende. Als arts - en min of meer wetenschappelijk geschoold, zonder pretentius te willen zijn - begrijp ik hier niets van. Wat is eigenlijk de essentie van het probleem? In maart/april van dit jaar kregen we hallucinante beelden uit Italië van patiënten met een 'ballon' rond hun hoofd die opgestapeld in de ziekenhuisgangen werden geplaatst. Wat betekent dit eigenlijk? Heel simpel: de ziekenhuizen konden de toestroom van zieke patiënten niet aan. Dit dankzij de jarenlange besparingen - tot op vandaag nog onveranderd - die de ziekenhuizen moeten ondergaan.

Er zijn te veel ziekenhuisbedden, er zijn veel artsen en zorginstellingen, er is een overconsumptie in de zorg die dringend moet aangepakt worden ... Het discours dat we voortdurend te horen kregen. Tot we geconfronteerd worden met een infectie zoals COVID-19. Plots is er ziekenhuiscapaciteit te weinig, zijn er te weinig bedden op intensieve zorgen en moeten we dringend de ganse ziekenhuiswerking lam leggen om de besmette patiënten op te vangen. Dit ten koste van de 'gewone' zieken, die plots hun behandeling uitgesteld zien. Trouwens niet zonder gevolgen, zowel mentaal als fysisch. Ik lees in de kranten dat sommige professoren vandaag tumoren zien die ze enkel kennen uit de studieboeken: ongezien laattijdige diagnoses, met alle gevolgen van dien. De schade, rechtstreeks en onrechtstreeks, is niet te overzien. De media overstelpen ons dagelijks met cijfers van een stijgend aantal positief geteste burgers. Men vergeet daarbij de 'noemer' te vermelden. Hoeveel positieven zijn er per aantal testen? Dit speelt blijkbaar allemaal geen enkele rol. Er wordt zonder schroom geëxtrapoleerd naar 100.000. Een gezin van 4 in een gemeente van 20 inwoners betekent plots 20.000 besmetten op 100.000 inwoners. We gaan voor het drama, voor de angstpsychose, zonder enige nuance, zonder enige realiteitszin. De media kwetteren en kopiëren zonder enige controle of nuancering.

Niemand durft nog buiten te komen (al zeker niet zonder masker), niemand durft nog contacten te leggen. Alles moet digitaal: vergaderen, werken, opvoeden, opleiden ... De effecten zijn immens. Talrijke jobs sneuvelen, de culturele sector ligt op z'n gat, de economie likt z'n wonden. Ongeziene toestanden. En waarom? Omdat we mordicus moeten besparen op de gezondheidszorg.

De financieel-economische schade, de input die nodig is om werklozen (al dan niet tijdelijk) te ondersteunen, de steun voor allerhande verliezen in onze maatschappij waar de overheid tegenaan kijkt, zijn onmetelijk en zullen ons vele jaren blijven volgen, met allerhande bijkomende besparingsmaatregelen tot gevolg. Want uiteindelijk moet de rekening betaald worden.

Ware het niet simpeler geweest de gezondheidszorg de nodige middelen te geven, zodat we calamiteiten zoals deze (en vermoedelijk volgen er nog meer in

de toekomst) kunnen opvangen?

Ik hoor overal: "Respect voor de inzet van de zorgverleners!" Vertaal dit respect in de nodige middelen voor de gezondheidszorg in plaats van er voortdurend op te beknibben en er kritiek op te hebben. De eindrekening zal ongetwijfeld minder hoog zijn dan waarmee we vandaag worden geconfronteerd. In plaats van gans het land plat te leggen voor een infectieziekte ware het beter de nodige middelen voor de gezondheidszorg te voorzien.

Maar goed, ik ben maar een simpele ziel met ongetwijfeld een volledig afwijkende mening. Hiervoor wil ik me dan ook onmiddellijk excuseren.

Veel leesgenot.

Hans Rigauts

Algemeen directeur

Hans
Rigauts
Algemeen directeur